

június, 2018

Történetek egy ékszerdobozból

NEKEM SZENTENDRE

MAGAZIN

INTERJÚK

- 05 Bokorné Forró Ágnes
- 06 Eötvös Gyöngyi
- 08 Erdész László
- 11 Kerékgyártó Bagyinszki Ildikó
- 12 Kovács Krisztina
- 14 Krizbainé Szabó Éva
- 16 Másik Zsófi
- 19 Pelle Csilla
- 20 Szalai Péter
- 23 Szamos László
- 24 Verseghi-Nagy Miklós

Előszó

Hidegkuti Dorottya

Hajlamos vagyok azt hinni, hogy talán éppen az az egyik legnagyobb gyökérnövesztő erő, ami Szentendréhez köt bennünket, hogy mindig kiderül róla valami új, valami más, amit nem tudtunk korábban. Hol egy találkozás során a piacon, hol egy regényből vagy éppen egy-egy személyes vallomás megismerése által. A Nekem Szentendre kezdeményezés célja, hogy sikerüljön ezen történetekből minél többet megosztanunk azokkal, akik valójában kíváncsiak arra, miért is jó itt élni vagy ellátogatni ide.

zenetanár, karvezető - Vujcsics Tihamér Zeneiskola

BOKORNÉ FORRÓ ÁGNES

«Szentendre egy hatalmas olvasztótégely, és ettől olyan elképesztően izgalmas és inspiráló. Sokfelől érkeztek és érkeznek ide emberek, és varázslatosnak tartom, ahogyan a szálak sokszor összeérnek.»

Mi választottuk ezt a várost, s az első pillanattól kezdve magaménak éreztem. Mára Szentendre számomra az a hely lett, ahonnan nem vágyódom el, amit nem tudok megunni. Szerelem, hit, hivatás hozott ide, s végül család, gyülekezet és munkahely fogadott be. Itt még az sem gond, ha épp nem tudok elmenni nyaralni, mert ott a püspökmajori teraszom, ahol reggel megiszom a kávé, és a Tófenék változatos képeit, a környező hegyeket csodálom, de látom a Megyeri hidat, gyönyörködhetek lovakban, őzekben, fácánokban, mindenféle madarakban, és esténként még tűzijátékokban is.

A Káli-medencét juttatja eszembe, ahol nászúton voltunk, és arra gondolok, hogy ha most épp itthon is vagyok, én így vagyok a helyemen, és ha soha többé nem lépek ki ebből a városból, akkor is szerencsés vagyok, mert a mindennapjaim ilyen örömeiben telnek el.

EÖTVÖS GYÖNGYI

«Én ÉLNI szeretek Szentendrén, nem aludni hazajárni.»

Ha arra kéne válaszolnom, hogy mit jelent nekem Szentendre, az olyan, mintha azt kérdeznék, hogy mitől igazán szép az emberi élet. Én nem itt születtem, Szentendre az én választott otthonom. Biztos vagyok abban, hogy a sors egyik legnagyobb ajándéka számomra ez a város, és a szentendrei-lét.

Ide születtek a lányaim, akiknek már a mindennapjaik természetes része az, ami nekem, "panelgyereknek" még ennyi év után is: a mindennapos CSODA. Hogy sulis után a Dunaparton kóborolunk, kavicsot dobálunk, kacsát etetünk. Hogy végigsétálunk a Bükkös-patak partján, és minden utunkba eső, arra alkalmas fára felmászunk, s közben frissen hullott, még-tüskés vadgesztenyével tömjük tele a zsebeinket. Hogy a városban ahová csak lehet, gyalog megyek, és még ennyi év után is új felfedezések tarkítják utamat; olyan pici kis utcák, sikátorok, nem-látott homlokzatok, udvarok, amelyek érdekes módon, eddigi sétáim alkalmával még „nem voltak itt”. Hogy mindig szembejön egy ismerős arc, egy kedves mosoly, egy találkozás, amikor a „hogy s mint?” nem egy üres, udvarias frázis, hanem egy örömteli beszélgetés kezdete.

Számomra a világ legfinomabb ételei azok, amiket a Duna-parti lépcsőkön, köveken letelepedve, kézből, maszatosan eszünk meg a lányaimmal, miközben nézzük a vizet, a minden-nap-más égboltot. Ilyenkor úgy érzem, hogy nekem a legeslegjobb az egész világon (és valószínűleg igazam is van).

galéria vezető és tulajdonos - Erdész Galéria & Design

ERDÉSZ LÁSZLÓ

Egy galériát vezettem Dunaújvárosban, amikor egy nap Farkas Ádám hívott telefonon, hogy a Művészeti Alap keretében működő Képcsarnok Szentendrén galériát nyit, ahol helyi festőművészek grafikáit tervezik árulni, és szükségük van valakire, aki mindezt menedzseli. Amikor arra gondoltam, hogy az általam mélyen tisztelt Korniss Dezsővel, Bálint Endrével és Barcsay Jenővel dolgozhatok együtt, nem volt kérdés, hogy dobok el mindent, és jövök.

Aztán az évek alatt megtapasztaltam, hogy mások is úgy vannak vele, ahogy én. Bárhonnán is érkeznek ide, történik itt velük valami, ami miatt itt ragadnak, vagy újra és újra, még akár húsz év után is visszatérnek. Legyen szó magyarokról, vagy külföldiekről, a döntő többség valamiféle varázslat „áldozatává” válik. Lesznek kedvenc helyeik, melyeknek hírért viszik a nagyvilágba, s ennek nyomán újabb és újabb tömegek érkeznek, hogy az elmesélt csoda végére járhassanak.

Így nő bele az ember ebbe a városba. A gyerekek és az iskola által, a munka által és a megismert emberek által.

*«Szentendrét
nem én
választottam,
Szentendre
választott
engem.»*

tulajdonos - Patakpart Szépségház

KERÉKGYÁRTÓ BAGYINSZKI ILDIKÓ

*«Hálás vagyok, amiért mára Szentendre ad otthont a családomnak,
és a munkámnak is.»*

Amikor először ellátogattunk ide a barátainkhoz, szinte első látásra beleszerettünk a városba. Biciklire pattantunk, örültünk a kerékpárútnak, de nem kevésbé a látványnak, a Bükkös-pataknak, az erdőnek, a Dunának és az óvárosnak. A természeti adottságok elvarázsooltak.

Ennek ellenére, amikor végleg megérkeztünk, mégis szomorú voltam és bevallom őszintén, jó pár évnek kellett eltelni ahhoz, hogy a várost igazi otthonomnak érezzem. Azt hiszem, ez valahol akkor kezdődött el, amikor azt vettem észre, hogy az utcán rendszeresen ismerősökbe, barátokba botlok. Majd egyre gyakrabban választottunk helyi programokat, éttermeket, üzleteket. Állandó látogatói lettünk a fesztiváloknak, és időről-időre színházbérletet is veszek. Olyannyira megszerettem ezt a kisléptű, és mégis teljes életet, hogy ma már, ha éppen az M0-ás felől tartok hazafelé, akkor bizony ösztönösen Szentendre irányába és nem Nyíregyháza felé húzom a kormányt.

főzőiskola vezető és tulajdonos - Ingyencház Főzőiskola

KOVÁCS KRISZTINA

«A szívünkhöz nőtt ez a város, szeretünk benne otthon lenni.»

2010-ben, Eszter lányunk születésének évében költöztünk Szentendrére. Egy ideig még azért visszajártunk Budapestre – orvoshoz, fodrászhoz, kozmetikushoz –, de ezt idővel megelégteltük, és a valódi integrálódásunk azzal történt meg, hogy itt kezdtük el megkeresni, és igénybe venni ezeket a szolgáltatásokat is. A főzőiskola ötlete is valahonnan innen ered, ugyanis mi magunk nagyon sokat jártunk Budapestre főzőiskolákba, ugyanakkor itt, Szentendrén nem találtunk.

A férjemen kívül senki sem hitt ebben a vállalkozásban. Azt mondták, Szentendre egy alvóváros, ide csak aludni járnak haza az emberek. Én viszont nagyon hittem benne, mert azt éreztem, van itt erre igény, csak meg kell valósítani a lehetőséget rá. Az persze tény, hogy az első kurzusaink nagyon kevés résztvevővel indultak el, de ma már azt látom, hogy a főzőiskola nemcsak, hogy megszólította a helyieket, de nálunk közösségek is épülnek, erősödnek.

Amit tehát korábban gondoltam, hogy ez egy mesevilág, beigazolódott. Budapestiként például fantasztikus dolog azt megélnem, hogy a lakóhelyem utcáin lépten-nyomon ismerősökkel, barátokkal találkozom, és a „Hogy vagy?” kérdés valódi beszélgetéseket szül. Lettek kedvenc helyeink, ahol a tulajdonos a nevünkön szólít, vagy épp kiinteget a konyhából. A gyerekkönyvesboltban már tudják, melyik könyvet ajánlják Eszternek, a csokiboltban pedig megszokott rituálémá vált a cayenne borsos presszókávét, mellé csokoládéba mártott narancshéjjal.

nyugalmazott múzeumpedagógus

KRIZBAINÉ SZABÓ ÉVA

«Szentendre értékeit én három egyenrangú csoportra osztom, a helytörténetére, a nemzetiségi múltjára – egy nagyon gazdag, szerb kulturális hagyatéokra –, valamint a képzőművészetére. S hogy miért lenne fontos ezeket ismerni? Mert csak azt a helyet lehet szeretni, ahhoz a helyhez lehet kötődni, amelyiknek a múltját is ismerjük. Csak ebből válhat otthon, mert gyökértelenül nem beszélhetünk, legfeljebb csak lakóhelyről.»

A főiskolai éveim alatt, Szombathelyen nagyon utáltam a kisvárosi légkört. Azt gondoltam, ha egyszer visszajutok Budapestre, soha többé nem jövök onnan el. És itt Szentendrén egyszer csak rájöttem, hogy mennyi öröme van a kisvárosi életnek – hiszen ismerem a szomszédokat, a boltosokat, ha lesétálok a városba, ötpercenként köszönök valakinek, vagy épp nekem köszönnek. Én mind a mai napig megálllok a Szamárhegyen a Tobakosok keresztjénél, ámulok és bámulok. Még mindig készítek magamnak fotókat a városról, és még mindig van rengeteg dolog, amit nem tudok, de ha felfedezek valamit, óriási örömmel tölt el. A legszebbnek pedig akkor találom Szentendrét, amikor téli estén, hóesésben, mikor már nem járnak az emberek, végigsétálok a belvároson. Olyankor minden fehér, mintha egy mesevárosba csöppentem volna. S bár nagyon szeretek utazni a világban, ma már tudom, hogy a csodát nem kell mindig máshol keresni, mert az sokszor ott van a szemem előtt.

építész, grafikus, a Szentendre, mendemonda útikönyv szerzője

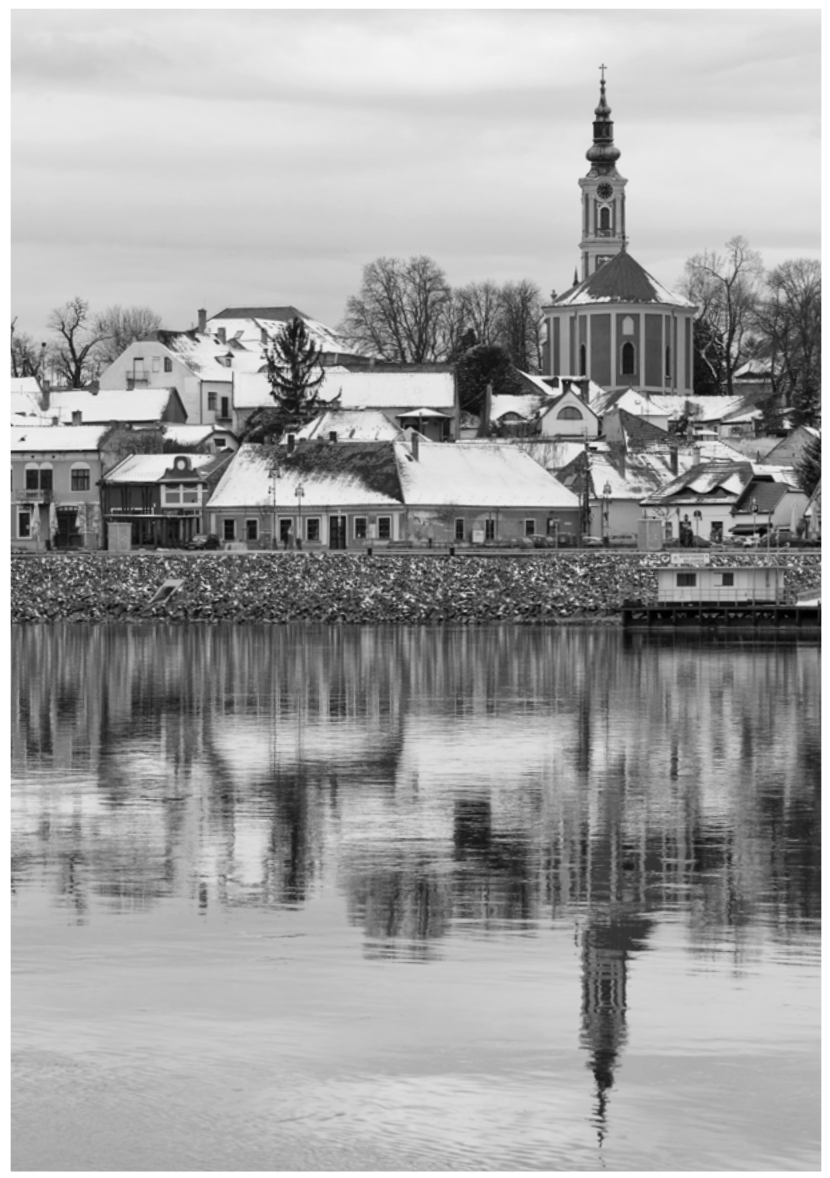
MÁSIK ZSÓFI

«Szentendre nekem mindig a „nullás kilométerkő”. Szeretem a nyár és tél mutatta kétarcúságát, szeretem, hogy bárhol máshol ülök a Duna partján, tudom, hogy a víz összeköt vele. Szeretem, amiért inspirál, s amiért néha azt az érzést kelti bennem, hogy épp a Varjúdombi mesékben járok.»

Az én első szentendrei emlékeim a Nagymamámhoz kötődnek, aki nyugdíjas korában kétlaki életformára váltott, s minden évben, amint tavaszodni kezdett, a budai lakásából kiköltözött a pismányi nyaralóba.

A belvárosi séták kivételes alkalmaknak számítottak. Ilyenkor az első célpontunk a Görög utcai fagyizó volt, majd irány a gát, a Duna-part, ahol aztán kavicsokat kerestünk és kacsáztunk. Az óvárosra minden egyes alkalommal rácsodálkoztam, és mind a mai napig erősen él az emlékezetemben, ahogyan ballagunk lefelé Pismányból, átkelünk a Bükkös-patakon, majd a kockakövekre lépünk és megérkezünk a Bogdányi utcán át a Fő térre.

Aztán hosszú évekkkel később, immár állandó szentendrei lakosként végre megismertük a téli Szentendrét is. Ez egy újabb izgalmas tapasztalás volt, ugyanis az esti sárgás-gyér fények, és a szinte kihalt város hangulata hatalmas kontrasztot jelentett a nyári nyüzsgéshez képest, s mégis ettől lett olyan igazi az ittlétünk.

PELLE CSILLA

« A városhoz való kötődésem egyik legmeghatározóbb tényezője a csokibolt. Örülök, hogy sikerült egy olyan helyet létrehozni, amit szeretnek a számomra szeretnivaló város lakói.»

Ez a város ugyanolyan imádnivaló kisvárosias jelleggel és hangulattal bír, mint a szülővárosom. Tizennyolcéves koromig éltem Egerben, Debrecenben jártam egyetemre, s csak 1994-ben költöztem Budapestről Szentendrére a férjemmel és az akkor másfél éves kisfiunkkal.

Számomra nem volt nehéz belakni ezt a helyet, mert Szentendre sok szempontból hasonlít hozzám. Olyan töltet van itt, amihez úgy érzem, sok ponton tudok kapcsolódni, ugyanis a változatosság a lételemem. Szentendrének pedig van folyója, patakja, hegye, síksága, tele zölddel, színekkel és olyan képekkel, melyek láttán úgy érzi magát a szemlélő, mintha filmbe csöppent volna.

Gyönyörű városban élünk, és jó érzés, hogy ezt mind a mai napig meg tudom látni. Hacsak tehetem, mielőtt bejövök a csokiboltba, felsétálok a gátra és megcsodálom a Dunát. Lenyűgöz, hogy mindennap itt van, és történjen bármi, mindennap hömpölyög.

tulajdonos - Görög Kancsó Étterem

SZALAI PÉTER

Édesapám mindig nyitott szemmel járt a világban, és észrevette a lehetőségeket. Így történt, hogy a '80-as évek végén ruhaboltot nyitott a Bogdányi utcában, ugyanis egy kivételtől eltekintve, Szentendrén nem voltak akkor még ruházati üzletek. A butiknak szép lassan óriási sikere lett, a szüleim pedig mindeközben beleszerettek a városba és az Ady Endre útra költöztünk.

Már akkor imádtam a várost. A mai napig őrzöm azt a képet, amikor elkezdték bontani a gátat, és mi sulis után lejöttünk, Surányi bácsinál vettünk egy gombóc fagyalaltot, és a fák alatti parapeten üldögéltünk. Soha nem merült fel bennem azóta se, hogy máshol éljek, vagy dolgozzak. A Riverside úszóművet tavaly nyáron nyitottuk meg Pásztor Zoltán barátommal, aki egyben a szentendrei rév tulajdonosa is. Szerettünk volna ugyanis egy olyan helyet, amely az embereket közelebb viszi a Dunához, de nemcsak mint látványhoz.

*«Gyerekkorom óta bóklászom
a városban, annak minden
macskakövet ismerem, és bár sokat
járok külföldön, ez az a hely,
ahol jól érzem magam. »*

ÁMOS IMRE
(1907–1944)

ANNA MARGIT
(1913–1991)

VAJDA LAJOS
(1908–1941)

ZELEN KÉPTÁR

cukrász, tulajdonos - Szamos Cukrászda

SZAMOS LÁSZLÓ

«Szentendre a mindenem, a vérem. Petrovics Emil, zeneszerző mondta azt, hogy „úgy vagyok magyar, hogy szerbségemet feledni nem akarom”. Mindezt én magam is vallom. »

Soha nem szoktam kérkedni azzal, hogy szentendrei vagyok, egyszerűen csak büszke vagyok arra, hogy a családomat több, mint kétszáz év köti ehhez a városhoz, s az unokáim immár a nyolcadik generáció, akik itt élnek. Mindemellet külön büszkeség számomra az apai ágról való szerb származásunk.

Büszke vagyok az őseimre, arra, hogy miattuk lehetek ma itt. Irántuk való tisztelem és megbecsülésem jele, hogy mind a mai napig eljárak a pravoszláv misékre. A szerbség, mint kultúra, vallás és gasztronómia sokat adott Szentendrének is; mindennek köszönhetően válhatott ez a város Európa legészakibb mediterrán városává, amely olyan bájjal, atmoszférával és lelkülettel bír, ami iránt nem lehet közömbösnek maradni. És azt mondom, hogy az embernek ismernie kell nemcsak a saját, hanem a lakóhelye múltját és gyökereit is ahhoz, hogy látni és értékelni tudja a jelent, és ahhoz, hogy az értékeket tovább tudja adni a jövőnek, a gyerekeinek.

polgármester

VERSEGI-NAGY MIKLÓS

«Otthon. Család. Közösség. Munka. Élet. Minden.»

Nekem Szentendre az otthonom. Az az igazi kisváros, amely ritka erős szövetet képező finom hálóból áll, az összetartó közösségek hálójából. Családunk több generációja kötődik a városhoz. Édesapám a Ferences Gimnáziumban érettségizett 1957-ben, feleségemmel és 4 gyermekemmel már 20 éve élünk itt, az egyik gyermekem és az unokám már született szentendrei. A biztos alapot jelentő családi közösségen túl, számtalan közösségnek vagyunk tagjai, az egyházi közösségtől kezdve, sportegyesületeken át, a baráti társaságokig, amik mind-mind ide kötnek. Ahogy a munkám is. El sem tudok képzelni annál ideálisabb dolgot, mint hogy az ember a saját lakhelyén a saját városáért dolgozhat. Látom a munka eredményét a mindennapokban, és együtt élek azokkal az emberekkel, akikkel, akikért dolgozom.

Gyalog járok, nekem nem térkép e táj. Menetközben, Radnóttal szólva:

„Itthon vagyok. S ha néha lábamhoz térdepel egy-egy bokor, nevét is, virágát is tudom, tudom, hogy merre mennek, kik mennek az úton,”

És sokszor futok. Végig a Dunaparton, aztán fel a hegyekbe, ahonnan az egész világ kitérül az ember előtt. Az a csodálatos mediterrán jellegű kisváros a vízparttal, a templomokkal, a háztetőkkel, a sikátorokkal, azzal a rejtélyes, de vonzó hangulatú lelkülettel, ami ide vonzott, ide kötött engem is.

IMPRESSZUM

Felelős kiadó: Szentendre és Térsége TDM Nonprofit Kft.

Cím: 2000 Szentendre, Dumtsa Jenő utca 22.

Telefonszám: +36 (26) 317 965, +36 (26) 317 966

E-mail: tdm@szentendre.hu

Főszerkesztő: Hidegkúti Dorottya

Szerző: Gálfi Sarolta, www.azember.hu

Fotók: Angeli Török Petra, Várallyay Tádé, Terepfutás.hu

Grafika, layout: Kolozs Anna

Nyomda: Pharma Press Kft.

Szentendre
és térsége TDM

AZ INTERJÚK TELJES VÁLTOZATA, VALAMINT TOVÁBBI
VALLOMÁSOK A WWW.NEKEMSZENTENDRE.HU
OLDALON OLVASHATÓK.

